

[Ole Bjørn Kraft.]

kan blive en konsekvens heraf. Vi må vel vogte os for at handle på en sådan måde, at reaktionen kan blive, om end ikke den samme, så dog af lignende karakter som den, der mødte Danmark efter den 9. april 1940, fordi man vurderer vore beslutninger som manglende forståelse af de krav, som nu stilles til de demokratiske stater, og manglende vilje til at vove at være deltager i den sikkerhedspolitik, som disse stater også til fordel for os nu søger at føre igennem.

Det er spørgsmålet om sikkerheden, der står i forgrunden, når vi skal tage stilling til de muligheder, der foreligger. I vurderingen af, hvad sikkerhed betyder, har det norske og det danske folk også oplevelser fælles, der gør spørgsmålet om sikkerhed til en mere levende realitet for danske sind, end det utvivlsomt er tilfældet i Sverige. Danmark og Norge har været besat af fjendtlige okkupationstropper, og vi har mærket ind til vor inderste hjerterod, hvad det betyder at være ufri, prisgivet vilkårlighed, vold og uret. Vi kom igennem den tyske besættelse, vort folk havde bestået prøvelsen, da den var afsluttet, og vi var ikke blevet evakueret og splittet, men var i stand til at fortsætte vort folkeliv med en ubrudt tradition, fordi vore institutioner havde overlevet besættelsen, og fordi der var åndelige ledere, der kendte deres folk og dets historie, og som kunne bringe vore kulturelle værdier videre til den næste slægt. Men hvem kan garantere, at det vil være tilfældet efter en ny besættelse?

Der findes folk i Europa i dag, der har oplevet andre former for besættelse, lande, hvor freden ikke så og ikke ser det samme folk, som da krigen satte ind. Ikke mindst derfor er spørgsmålet om sikkerheden så dødsensalvorligt for os, der har haft den oplevelse, som vi har haft, og som ligger så udsat, som vi gør.

Ingen ordning kan blive nogen absolut garanti, men det må være en pligt for alle, der har ansvar for statens ledelse, sagligt og objektivt at veje de foreliggende muligheder for at kunne træffe de beslutninger, der på langt sigt bedst vil være en betryggelse for vort folk for at sikre det mod angreb, men først og sidst for at sikre folkets fremtidige beståen, thi det er det, der kan blive tale om. Det er derfor, at så mange synspunkter, som i tidligere tider kunne gøre sig gældende, ikke kan gøre sig gældende i dag, og det er derfor, at den beslutning, vi skal træffe engang, bliver så vidtrækkende. Og jeg tænker her ikke alene på den militære beskyttelse, men jeg tænker

også på, at vi ved den vej, vi vælger, ikke svigter de værdier, som det er vor opgave at beskytte, ikke opgiver det, vi tror på.

Vi er af begivenhedernes udvikling blevet stillet overfor meget hurtigt at skulle træffe meget vidtgående beslutninger. Vi kan desværre ikke fralægge os et medansvar for, at vi ligesom er blevet overrumplet af begivenhederne. Vi burde have været længere fremme med vore forberedelser. Jeg har allerede talt om, hvor meget bedre vi havde været stillet, hvis det danske forsvar havde været i orden, og jeg skal derfor også i dag, som jeg har gjort det så mange gange, rette en henstilling til vor regering om, at vi ikke fortsætter med at udsætte og udsætte dette spørgsmål. Den højtærede forsvarsminister har allerede for et par måneder siden erklæret, at der var en række områder, hvor vi, uden hensyn til hvorledes det gik med de skandinaviske og andre forhandlinger, kunne træffe vore beslutninger om væsentlige sider af vort forsvars opbygning. Det er stadig sandt. Jeg henstiller derfor til den højtærede minister, at vi dog nu går i gang med at ordne disse spørgsmål. Hvadenten det går på den ene eller den anden måde, er der dog et stort flertal i denne sal, der er enigt om, at vi vil gøre, hvad der står i vor magt for at nå frem til en afslutning på den nuværende tilstand.

Mon vi ikke i dag alle kan være enige om, at det havde været lykkeligt, hvis tanken om en forhandling mellem ansvarlige repræsentanter fra de skandinaviske rigsdage, der af mig blev fremsat her i tinget i marts måned i fjor, var blevet realiseret på et tidligere tidspunkt? Fra alle sider erkender man i dag nytten og værdien af de drøftelser, der fandt sted på møderne i København og Oslo, og har erklæret at ville fortsætte denne form for indbyrdes overvejelser og orientering. Den offentlige mening i landene ville have været mere forberedt på den foreliggende situation, hvis den klarhed, som nu er tilvejebragt, var blevet skabt på et tidligere tidspunkt. Nu skulle ydre begivenheder tvinge os til at foretage os, hvad vi burde have gjort af os selv uden tilskyndelse af den hårde nødvendighed. Ansvaret herfor er langt fra alene den danske regerings, måske end ikke den danske regerings, men derfor bliver det ikke mindre rigtigt at understrege det.

Inden jeg fremsætter mine afsluttende bemærkninger, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger til noget af det, som socialdemokratiet's ærede ordfører (Bomholt) har sagt under forhandlingerne i dag.

Der var et afsnit i den socialdemokratiske